

Γεώργιος Σοφοκλέους Σακελλαρίου

Ένας άλλος θάνατος μέσα στο '83 πρέπει ιδιαίτερα να μνημονευτεί. Ο θάνατος του Γεωργίου Σοφοκλέους Σακελλαρίου. Και τούτο, γιατί ο Γ. Σακελλαρίου, ο «Σοφοκλής», όπως τον ήξερε το Χωριό του, πρόσφερε πολλά, όσο ζούσε, αλλά και πεθαίνοντας άφισε ό,τι είχε, κληρονομιά στο Χωριό. . .

Ο αείμνηστος Γ. Σακελλαρίου γεννήθηκε στην Κάλυμνο, στο Χωριό, στις 10 Φεβρουαρίου του 1901. Πατέρας του ο δάσκαλος Σοφοκλής Σακελλαρίου. Τελειώνει το Νικηφόρειο Γυμνάσιο. Στην αρχή εργάστηκε ως δημοδιδάσκαλος στη Λέρο. Μετά σπουδάζει στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας, καθώς και στην Πίζα της Ιταλίας, όπου υποχρέωναν οι Ιταλοί καταχτητές τους Δωδεκανήσιους να σπουδάζουν. Μέχρι τη σύνταξή του μετά, υπηρέτησε στα Γυμνάσια της Καλύμνου κι ένα χρόνο στην Πάτμο.

Τ' όνομά του σύνδεσε προπάντων με το «Νικηφόρειο Γυμνάσιο Καλύμνου», το «Γυμνάσιο Αρρέωνων», όπου δίδαξε τα πιο πολλά χρόνια της υπηρεσίας του. Μαθητές υπήρξαμε όλοι, όσοι σήμερα δουλεύουμε στην Εκπαίδευση, στην Επιστήμη, στις διάφορες Υπηρεσίες. —Κι εσύ μαθητής μου ήσουνα. . . Μαθήτριά μου ήσουνα κι εσύ. . . Είσαι ο τάδε. . . , είσαι η τάδε. . . , συνήθιζε να λέει ο αγαθός γεροδάσκαλος σ' όποιον ή όποια συναντούσε. Και θυμόταν τα ονόματα όλων μας! . . .

Ο αείμνηστος Γ. Σακελλαρίου υπήρξε απλός ακι αγαθός σ' όλη τη ζωή του, απλός στη διδασκαλία του. —Και στα βιβλία του που μας άφισε: «Η Εθνικοθρησκευτική Αντίστασις της Καλύμνου κατά

το 1935» και «Ημερολόγιον ενός Καλυμνίου διδασκάλου (1940-1949)».

Δεν είχε γνώρισμά του ίσως τη γραμματική σοφία. Είχε όμως συστατικό στοιχείο του χαρακτήρα του την ανθρωπιά, την καλοσύνη, που την έδειχνε μες στην τάξη προς τους μαθητές του —κι αυτό είναι το πιο σπουδαίο, το πιο απαραίτητο εφόδιο του δάσκαλου. Και την έδειχνε μετά, όταν έχτισε το εκκλησάκι τ' 'Αι-Παντελέμονα και το «Σοφόκλειο Γηροκομείο» μέσα στο περιβόλι του στο Χωριό, όπου βρίσκουν ένα πιάτο ζεστό φαί οι φτωχοί γέροι και οι φτωχές γριούλες του Χωριού. Την έδειξε, όταν δώρισε τα μισά χωράφια του (στη λαγαδιά της αγίας Τριάδας πλάι στο μεγάλο κάστρο) στους εκεί βοσκούς και τ' άλλα μισά στον Πρόδρομο του Χωριού. Όταν τέλος αγωνιζόταν να χτίσει το «Σοφόκλειο Δημοτικό Σχολείο Χώρας», στο οποίο ακριβώς, πεθαίνοντας, άφισε όλη την υπόλοιπη περιουσία του, κινητή κι ακίνητη, κοντά στα είκοσι εκατομμύρια. . . Κι έχει αρχίσει πια απ' το καλοκαίρι να χτίζεται το τεράστιο σύγχρονο διδακτήριο του «Σοφόκλειου. . .», στο οικόπεδο κάτω απ' το σχολείο του Προδρόμου, — άρχισε να γίνεται πραγματικότητα τ' όνειρό του. . .

Ο αείμνηστος δάσκαλός μας υπήρξε ακόμα ένας σωστός πνευματικός άνθρωπος. Γι αυτό, στα μαύρα χρόνια της Ιταλοκρατίας στάθηκε αξιοπρεπής απέναντι στον καταχτητή, και πήρε μέρος, μαζί με τους άλλους δασκάλους και καθηγητές του νησιού μας, και μαζί με τους παπάδες μας κι άλλους παράγοντες της ζωής στο νησί, στην Αντίσταση των

νησιωτών κατά των τυράννων, είτε ήσαν Ιταλοί, είτε Γερμανοί, είτε στο τέλος Άγγλοι.

Και μετά, στην τελευταία «κατοχή» μας, στα δίσεχτα χρόνια της απριλιανής λαίλαπας '67-74, πάλι στάθηκε σωστός πνευματικός άνθρωπος. Δεν ξεγελάστηκε ο Σακελλαρίου απ' τα «εθνοσωτήρια» και «χριστιανικά» κηρύγματα των δικτατόρων. Τους καταδίκασε μέσα του και στις συζητήσεις με τους δικούς του ανθρώπους. —Και δεν ήταν αυτό λίγο, για τα χρόνια εκείνα και τα δεδομένα της εποχής, καθώς και για την ηλικία του! . .

Πόσες φορές, δάσκαλέ μου, δεν ήρθα να σε βρω, στα μαύρα εκείνα χρόνια, για να ανασάνου-

με κι οι δυο μας, ακουμπώντας ο ένας πάνω στον άλλο, και συζητώντας και σχολιάζοντας τα νέα που ακούγαμε απ' τους ξένους σταθμούς ή άλλες πηγές, και κάνοντας σχέδια και όνειρα! . .

Αξέχαστε δάσκαλέ μας, ελαφρό ν' ναι το χώμα του αγαπημένου Χωριού που σε σκεπάζει, εκεί στον «Ταξιάρχη». . . Και από κει ψηλά που βρίσκεται τώρα η αγαθή ψυχή σου, ας μας επισκοπείς εμάς εδώ κάτω, με τη συνηθισμένη σου αγάπη, στα δύσκολα και τώρα χρόνια που περνάμε, ας μας ζωντανεύεις με τ' όμορφο παράδειγμά σου. . .

Αιωνία σου η μνήμη, δάσκαλε. . .

Γ.Μ.Π.